



Editorial October Issue Vol.2

Archetype team - 01/01/1970

Παράλληλα με την επίσημη και κατοχυρωμένη Ιστορία της Νεοελληνικής Αρχιτεκτονικής, υπάρχει πάντα –όπως για κάθε ιστορία– μία άλλη, ανέκδοτη, που μεταδίδεται προφορικά από τους παλιούς στους νέους. Ως μη καταγεγραμμένη, κινδυνεύει να χαθεί σαν καπνός, αφού βασίζεται σε μαρτυρίες ανθρώπων που έφυγαν ή ξέχασαν. Πρόκειται για μια άλλη ιστορία, όπου ο χρόνος μπορεί και κάνει κύκλους, ενδεχομένως πιο συγκεχυμένη, ατμοσφαιρική, που ερμηνεύει όμως με αμεσότητα την πραγματικότητα. Παίζει και αυτή τον ρόλο της αφού συμβάλλει στον αναστοχασμό του εαυτού μέσα στον ιστορικό χρόνο. Από πού προέκυψε; Τι ήταν πριν και τι μετά; Δε βλάπτει πιστεύω -αντιθέτως είναι αναγκαίο- να διερευνά κανείς το στίγμα του πάνω στη ρότα μιας ιστορικής συνέχειας. Άλλωστε, ακόμα και η ρήξη με τα προηγούμενα, ποθούμενη πολλές φορές, έχει να κάνει με αυτά. Μου φαίνεται άχαρος, μη πειστικός ο ξέφρενος ενθουσιασμός του αυτόφωτου, παρθενογέννητου δημιουργού ή λόγιου. Μετά τη ρίψη των πυροτεχνημάτων, επέρχεται συνήθως η πλήξη και η μονοτονία του καινοφανούς, αλλά και η γενικότερη αίσθηση μιας υστερόβουλης στρατηγικής. Ο Ηλίας Παπαγιαννόπουλος αρεσκόταν να θεωρεί τον εαυτό του απόγονο των δασκάλων του. Συνθέτοντας τις ζωντανές αφηγήσεις του για εκείνους με άλλες των συναδέλφων και φίλων της γενιάς του, ανακαλύπτει εκ νέου τον βίο του, ενώ ταυτόχρονα διαπιστώνω πως ένα κείμενο για τον Ηλία γεμίζει με πρόσωπα κοντινά, όπως οι ζωγραφικοί του πίνακες με τους «Δείπνους».